

Društvo otpora

Glasilo Mreže anarhista Rijeka za difuziju kulture otpora i solidarnosti

Ovaj broj posvećen je problematici izbjeglica, protivljenju parlamentarnoj demokraciji i izborima, novom izdanju naše grupe o značaju Bakunjina, informiranju o političkoj represiji u Rijeci i anarhističkim skupovima u Grčkoj!

masari.noblogs.org

Bakunjinovo anarhističko naslijeđe

Donosimo vam drugo izdanje iz biblioteke „Naši riječki radovi“ i to o čovjeku koji je prvi usustavio anarhizam kao socijalnu doktrinu, kako bi se mogla započeti širiti među radnicima i ostalim obespravljenim ljudima diljem planete. Radi se o Mihailu Bakunjinu, ruskom revolucionaru koji se vezuje uz razne ustanke, poput; praškog (1848.), drezdenskog (1849.), poljskog (1863.), lionskog (1870.), španjolskog (1873.) i bolonjskog (1874.) te uz organizacije poput; Međunarodnog udruženje radnika (Prva Internacionala, osnovana 1864., čiji je član od 1868. do 1872.), Internacionalnog bratstva, Alijanse za socijalnu

demokraciju i Anarhističke Internacionale.

Nama je bitan zbog britke kritike države i upozorenja o „crvenoj birokraciji“, odnosno kritike državnim komunistima da će diktatura proletarijata prerasti u diktaturu komunističke partije i njezinih birokrata, te zbog anarhističke strategije o nužnosti postojanja anarhističke organizacije koja je sposobna utjecati na socijalne pokrete i gibanja, te ih gurnuti u smjeru borbenosti, anti-parlamentarizma, revolucionarnosti i samoupravljanja. Pamflet preuzmite na našim stranicama.

Izbjeglice: lakmus papir za desničare

Otkako je počeo val izbjeglica pristizati s Bliskog Istoka, ponajprije iz Sirije, razbuktale su se strasti - kako one pozitivne poput suosjećanja do onih negativnih kao što su panika, nepovjerenje i mržnja prema drugačijima. Ovaj fenomen (migracije) na globalnoj razini postoji od kada je svijeta. Ljudi, baš kao i životinje, bježe od uništavanja prouzročenih ljudskom rukom ili od strane prirode, idu „trbuhom za kruhom“ ili pak jednostavno žele upoznati nove kulture i prirodne ljepote. Što je toliko specifično ovoga puta? Na žalost, istina je bjelodana, radi se o „drugačijima“, ljudima druge boje kože i vjeroispovijesti. To s druge strane neće sputati suosjećanje onih koji su prošli slične stvari 90-ih godina za vrijeme rata na ovim prostorima, ali hoće one koji nemaju nikakvog osjećaja za to kako je izgubiti vlastiti dom, kako je biti protjeran pod kišom metaka i zračnim napadima.

Najviše buke diže se oko pripadnika „Islamske države“, pri čemu mediji sudjeluju u stvaranju anti-islamske histerije, tvrdeći kako se među izbjeglicama kriju religijski fundamentalisti na putu do svojih ciljeva u Europi. Ovu suludu teoriju pobijaju čak i obavještajne službe pojedinih zemalja, tvrdeći potpunu zdravorazumsku stvar – to nije model operativnosti militantnih skupina koje raspolažu financijama i ostalom infrastrukturuom potrebnom za izvođenje napada. Zašto bi jedna vojska na čije je pripadnike uložila podosta vremena i resursa u njihovoj obuci, riskirala da se isti utope putem ili budu zaustavljeni na pojedinim granicama do Zapadne Europe. Vrlo je vjerojatnije kako će pripadnici IS-a sjediti u 1. klasi nekog aviona, sa sređenim dokumentima i s minimalno rizika. Jedna vojna formacija poput IS-a koja ima prešutnu podršku čitavih država i njezinih represivnih aparata, nema potrebe riskirati putujući s izbjeglicama do Europe, takve informacije najčešće plasiraju oni kojima je stalo do dizanja panike i do veće čitanosti pojedinih medija.

No, vratimo se na izbjeglice kao lakmus papir za desničare. Pitanje je zašto to tvrdimo? Netko tko nikada nije posadio npr. drvored na državnoj granici, ili izgradio kakav suhozid na istoj, svejedno se poistovjećuje s njome. Poistovjećuje se s čitavom državnom granicom premda je vidio možda samo djelić iste. Zašto? U mozgu desničara postoji jedno fascinantno poistovjećivanje s državom i njezinim represivnim aparatom, unatoč svakodnevnim dokazima da ista služi samo jednoj privilegiranoj klasi, dok se prema većini ponaša kao zla maćeha. Razlog se nalazi u tome što desničar osjeća povezanost s apstraktnom „nacijom“ ne razlikujući Hrvata Todorića ili Sanadera (kao pripadnike povlaštene klase) i Hrvata susjeda ili kolege s radnog mjesta (najčešće pripadnika radničke klase). Takvo nerazlikovanje omogućuje mu da se zauzima za apstraktni koncept „hrvatstva“, unatoč činjenici da u Hrvatskoj postoje različite kulture (najčešće povezane uz geografski položaj), te da proboj „ilegalnih imigranata“ na granici doživljava kao nasilnu penetraciju u vlastiti organizam. Stoga, parolu „država - to smo svi mi“ nužno je zamijeniti s hladnom činjenicom; država to su granice, represivni aparat s policijom, pravosuđem i vojskom, političke, zakonodavne i financijske institucije.

**lakmus papir; papirna traka koja služi kao indikator za kiselost ili lužnatost, u ovom slučaju kao pokazatelj humanosti ili ksenofobije*

Uskraćujemo svoj glas

Pošto ne želimo upumpavati svježu krv u sustav koji održava nejednakosti u ime elitne manjine tajkuna, političara, bankara i ostalih pripadnika vladajuće klase, mi kao anarhisti uskraćujemo svoj glas. Smatramo da parlamentarizam vjerno odražava sve što ne valja s ovim sustavom, krećući od toga da se u takvom uređenju donose odluke od strane manjine za veliku većinu, pri tome da ista manjina ne snosi nikakve odgovornosti za vlastite odluke, već štetne posljedice (poput socijalnih rezova i snižavanja životnog standarda) trpe ostali. Istu pojavu vidimo i na radnim mjestima, u kvartovima te u obrazovnim institucijama. Parlamentarizam potiče apatiju kod ljudi omogućujući da se prebacuje odgovornost za odluke koje se tiču svih na političare i njihove stranke, time stvarajući atmosferu u kojoj je moguće uništavati radna mjesta, lokalne zajednice i prirodu, pritom da izostane bilo kakav ozbiljniji glas otpora takvim potezima.

Bitno je istaknuti kako bojkot izbora za nas ne znači poticanje pasivnosti i ostajanje u svojim domovima dok nam elita kroji sudbinu, bojkot izbora za nas znači okrenuti leđa strankama i pružiti ruku kolegama na radnim mjestima i susjedima u lokalnim zajednicama. Za razliku od uobičajenog mišljenja kojeg se pokušava „prodati“ pod zdravi razum i logiku - kako ljudi koji nisu glasovali nemaju pravo kasnije prigovarati, potpuno samopouzdan odgovaramo tvrdeći suprotno. Ljudi koji su glasovali predaju svoj legitimitet strankama i njihovom formalnom ili neformalnom vodstvu, dok ljudi poput nas, koji odbijaju sudjelovati u parlamentarnom cirkusu, imaju svako pravo prigovarati na sve odluke političara u službi tajkuna i općenito krupnog kapitala. Time odgovarajući kako je upravo glasačko tijelo odgovorno za nesposobne, korumpirane političare, koje svojom pasivnošću i glasovanjem podmazuje ovaj sustav koji nas sve gura u propast.

Na budalaštine poput „direktno-demokratskih“ stranaka, državnih referenduma i sl. podvala ljudi koji žele obnoviti vjeru u sustav sa svim njegovim nejednakostima, odgovaramo kako je povijest nebrojeno puta pokazala, da samo masovni pritisak odozdo (uključujući generalne štrajkove, nasilne prosvjede, oružane ustanke, preuzimanja radnih mjesta te blokiranja normalnog funkcioniranja sustava) prisiljava vlast da potvrdi putem zakona ono što je u narodu postala neutaživa želja i svakodnevna praksa. Kako ništa nije jednosmjerno pa ni ovo povijesno iskustvo, isto vrijedi i za naše neprijatelje iz vladajuće klase. Neplaćeni prekovremeni, loši radni uvjeti, snižavanje životnog standarda (bilo kroz povećanje cijena namirnica ili smanjenje kvalitete usluge u zdravstvu i školstvu) prvo se pojavljuje kao ilegalna praksa, da bi zatim ako postane dovoljno raširena pojava uskoro postala i zakonski propisana, odnosno legalizirana. Stoga, kao što vidimo – pritisak funkcionira u oba smjera.

Bojkotiraj izbore i preuzmi odgovornost za sebe!

Izveštaj s balkanskog i mediteranskog anarhističkog skupa u Grčkoj (listopad, 2015.)

Bili smo u Grčkoj na dva anarhistička skupa, na balkanskome u Solunu koji se odvijao od 11. do 14. listopada s temama; studentski i radnički pokret protiv restrukturiranja, antifašizam i antimilitarizam, izbjeglička kriza i kapitalistička eksploatacija, društveni otpor i samoorganizirane strukture, parlamentarna prevara (Syriza) i socijalni pokreti u Grčkoj. Izlagali su prijatelji i suborci iz Rumunjske, Slovenije, Srbije, Bugarske, Makedonije, Hrvatske, Italije, Turske i domaćini iz Grčke. Uz skupove koji su se odvijali u socijalnim centrima anarhista i okupiranim predavaonicama na sveučilištu, održao se i prosvjed solidarnosti sa žrtvama masakra u Suruçu (Turska) napadnutih od strane ISIS-ovaca. Nas je za spavanje ugostio skvot "Crni mačak".

Drugi, mediteranski skup je trajao od 9. do 18. listopada po cijeloj Grčkoj (Atena, Solun, Patras, Iraklio, Rethymnon) s izlagačima iz cijelog svijeta, ali sa svojim vrhuncem na Kreti u Hanji od 16. do 18. listopada gdje smo ugodno boravili u skvotu "Crna ruža", bivšoj otomanskoj palači i sjedištu fašističkih režima. Glavne teme su bile izbjeglička kriza, prijetnja religijskog fundamentalizma, borba za demokratski konfederalizam u kurdskim regijama, ekonomska kriza, energija i geopolitika, nezaposlenost i bijeda, porast nacionalizma na Balkanu, vojni sukob na krimejskom poluotoku, borba protiv ekološkog uništavanja, status žena na Bliskom Istoku, porast samoorganiziranih zajednica, državna represija, solidarnost sa zatvorenim anarhistima i borba anarhista u pojedinim državama.

Oba dva događaja organizirana su od strane anarhističke kampanje internacionalne solidarnosti "Tri mosta", što bi značilo u organizaciji grčkih drugova i Anarhističke Internacionale (IFA-IAF). Za izvještaj s opaskama o grčkom pokretu i fotografijama pogledajte naše FB stranice MASA (Rijeka) i blog!

βαλκανικη
αναρχικη
συναντηση

11-14/10/2015

Izveštaj s 2. u kolovozu i najava za 3. ročište u studenom 2015. (kazneni postupak za anarhiste u Rijeci)

Drugo ročište održano 31.8. za Zoranu i Eugena, trajalo je 3 sata gdje su svjedoci državne tužiteljice iznosili svoje viđenje incidenta koji se dogodio 01.3.2013. Od njih četvero dvojica su bili policajci koji su bili glavni napadači na optuženike, a dvojica civili koji su svjedočili policijskoj represiji.

Dobre vijesti su te da policajci mijenjaju svoje iskaze, međusobno si proturiječe (između ostaloga da su Eugen i Zorana pali sami od sebe na pod i da su pali uslijed gušenja Eugena od strane policajca, tvrdeći to istovremeno), ne znaju definirati svoje ovlasti (na upite sutkinje), priznaju da nisu primjetili nikakva protupravna ponašanja kod Zorane i Eugena na prosvjedu, odnosno da ih nisu imali razloga privesti, a kamoli fizički napasti, te priznaju da nisu predočili značke ni iskaznice (odnosno, jedan tvrdi da su se obojica predstavila, a drugi da se samo jedan predstavio, tek nakon napada na Eugena s leđa). Civilni svjedok koji je potpisao policijsku izjavu je očigledno to napravio pod prisilom, te je promijenio svoj prvobitni iskaz u kojemu piše da su predočili svoje značke i iskaznice, te je zajedno s drugim civilnim svjedokom potvrdio kako je napad policije počeo bez predočanja znački i ikakve prijašnje komunikacije na Eugena s leđa, a dok je sam napad trajao da su ostali policajci branili ljudima snimati represiju te ih fizički napadali i privodili.

Optuženici su ostali pri svojim iskazima koje su dali još 2013., te nepokolebani lažnim iskazima policijskih službenika i prijetnjama od 2 godine uvjetne za Zoranu i 8 mjeseci zatvora za Eugena. Sljedeće ročište zakazano je za 02.11.2015. u 9h gdje će svoje viđenje iznositi svjedoci obrane i jedan policijski službenik koji "nije mogao ostati zbog drugih obaveza" na ovome ročištu. Nema uzmarka!

Više informacija na: masari.noblogs.org/solidarnost-vs-represija